

LENI SARIS

Tussen eb en vloed

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

1

Zij was Teresa Roberta Valerie van Rossum gedoopt en haar vader klaagde gewoonlijk, met een pretglans in zijn ogen, dat het geen zin had, je dochter bij het begin van haar leven een serie fraaie namen te geven, wanneer je haar onmiddellijk daarna 'Terry' wilde gaan noemen. De moeder van Teresa Roberta Valerie lachte erom, maar bleef het kleintje hardnekkig Terry noemen. Misschien vond ze al die namen te zwaar en te gewichtig voor het tere donkerogige hoopje mens. In ieder geval bleef het altijd bij 'Terry' en het kleine meisje was een vrolijk en gelukkig kind, vooral toen later Cora, Inger en ten slotte Ronny arriveerden. Het blonde, vrolijke jongetje was vanaf het begin de lieveling van de hele familie en soms merkte zijn moeder weleens bezorgd op, dat het kind de kans liep om een verwend klein mormel te worden, maar Ronny had zo'n zonnig karakter en was de gulheid en zachtheid in persoon, zodat niemand die klachten al te zwaar opnam.

Terry had zich altijd echt 'de oudste' gevoeld, die, hoe dol ze ook mee kon doen met de wilde spelletjes van de anderen, tenslotte toch de verantwoordelijkheid voor de drie jon-

gere kinderen bleef voelen.

‘Kom maar bij Terry,’ zei ze beschermend, wanneer Ronny een enkele keer verdriet had. ‘Terry kan je immers altijd helpen!’

Mevrouw Van Rossum keek op een zonnige morgen, toen de familie op het punt stond om met vakantie te gaan, naar buiten, omdat ze Ronny hoorde huilen. Cora wilde hem troosten, maar de kleine jongen trok zich los.

‘Ik wil naar Terry... Terry moet me helpen!’ brulde hij.

Terry, klein en tenger voor haar twaalf jaren, kwam haastig aandraven en hurkte bij haar broertje neer.

‘Stil maar, Ronny, zo erg is het toch niet?’ Ze wreef deskundig over een blonde krullenbol, die er gelukkig onbeschadigd uitzag. ‘De pijn is alweer weg... kijk, daar vliegt ze... hoog in de lucht!’

‘Ik zie niks!’ pruilde het ventje, met zijn handje aan zijn hoofd, maar hij liet zich toch getroost door zijn zusje meetrekken naar de zandbak.

‘Het verveelt me nooit om te zien hoe Terry met Ronny optrekt,’ zei mevrouw Van Rossum. ‘Ze doet het zo leuk en vanzelfsprekend, zonder op de bemoeizuchtige kopie van een vol-

wassen mens te lijken. Ik denk weleens...'

Mijnheer Van Rossum, die met een onwillige koffer worstelde en op dat ogenblik helemaal met zijn gedachten bij de komende vakantie was, keek verstrooid op. Toen hij het nadenkende gezicht van zijn vrouw zag, begon hij te lachen.

'O, dat diepzinnige denken van jou! Wat denk je dan nu weer?' Hij sprong overeind en schudde haar liefkozend door elkaar. 'Ja, ik ben tegenwoordig wel zo wijs, om je uit te laten spreken, want anders blijf je die gedachten dagenlang koesteren. Vertel het dan maar!'

'Nu ja, ik bedoelde... ik vraag me af...' Mevrouw Van Rossum lachte verontschuldigend. 'Als ik zie, hoe goed onze kinderen met elkaar omgaan... en je hoort en ziet dan hoe andere mensen... als ze volwassen zijn... tegenover broers en zusters staan... dikwijls is het niet meer dan koele vriendelijkheid en op zijn allerslechtst ruzie en vijandelijkheid. Dan denk ik weleens... Zou het later tussen onze kinderen nou ook zo worden, als ze ieder hun eigen weg gaan? Hangen ze dan als los zand aan elkaar en zijn wij de enigen, die de band bijeenhouden? Blijft er bij Terry naderhand iets over van die beschermende liefde voor haar jongere broer?'

Je zou het zo willen bewaren... zo goed... zo gaaf...'

'Piekeraarster!' Mijnheer Van Rossum keerde zijn vrouw naar het raam en legde zijn arm om haar schouders. 'Kijk eens naar je kroost en wees blij met het ogenblik, met de zon en de vakantie en omdat we elkaar hebben. Je geniet nooit van het goede dat het leven je geeft, als je voortdurend piekerend in de toekomst probeert te kijken. Iedere dag heeft genoeg aan eigen zorgen en geluk. Trouwens, ik geloof niet, dat de kinderen, die een zonnig thuis en een heerlijke jeugd hebben gehad, elkaar later gemakkelijk loslaten. Het zal ook wel voor een groot deel aan de opvoeding liggen... en nu scheiden we er over uit en gaan verder met koffers pakken.'

Mevrouw Van Rossum lachte en de lichte wolken aan de horizon, die overigens alleen in haar zwevende gedachten hadden bestaan, waren voorbijgetrokken.

De kinderen speelden onbekommerd in de tuin, die zich achter het lage witte huis uitstrekte. 'De Driesprong' stond er met smeedijzeren letters boven de deur en het huis deed zijn naam eer aan. Vlak voor het huis stond een waarschuwend knipperlicht, omdat de druk-

ke rijksweg zich bij het huis splitste. Het was Ronny's grootste genoegen om op zijn knieën voor het raam te liggen en naar de aanstormende auto's te kijken. Zijn ouders waren minder te spreken over de gevaarlijke ligging van het huis, toen de kinderen groter werden en alleen naar school gingen. Toch waren ze voorzichtig, omdat ze met het gevaar opgegroeid waren. Soms schreven kranten en tijdschriften over dat wonderlijk gelegen huis, maar daar bleef het dan ook bij. Het was een goed en gerieflijk huurhuis en waar vond je zo gauw een ander, even ruim huis in de plaats? Ruilen was niet mogelijk, omdat een zo ruim huis alleen aan een groot gezin werd toegewezen en mensen met kinderen begrepen eenvoudigweg niet, dat mijnheer en mevrouw Van Rossum nog een rustig ogenblik hadden. De kinderen hielden van het huis en van de grote tuin en bekommerden zich niet om de deining, die af en toe ontstond rond 'De Driesprong'.

Inger kwam naar Terry toe rennen. 'Ik kan de schildpad niet vinden, Terry! Ik zou hem bij Liesbeth brengen. We kunnen hem toch niet alleen thuislaten... hij zal vast erg alleen zijn.'

'Nou, dat zal wel meevallen,' zei Cora, die minder gevoelig was dan haar zusjes en de wer-

kelijkheid nuchter in de ogen zag. ‘Ik zou het erger vinden, wanneer hij op zijn rug terecht kwam, want dan zou de stumper niet meer op zijn pootjes terechtkomen.’

‘Ik vind het naar, als jullie met dat beestje spelen.’ Terry’s stem klonk heftig. ‘Een dier is geen speelgoed... ik vind een schildpadje altijd een beetje zielig.’

‘Maar we doen hem toch niks... geen kwaad, bedoel ik.’

Inger haalde de schouders op, en keek speurend rond. ‘Zeur niet, Ter! Straks moeten we weg en dat beest is nog steeds zoek.’

Ronny wrong zich onder een bessenstruik en kwam even later triomfantelijk tevoorschijn met de schildpad.

‘Ik doe hem geen pijn, hoor,’ zei hij trouwhartig. ‘Hij kent me heus al een beetje... als ik ‘Pieter’ roep, dan komt-ie naar me toe.’

‘Ook een naam voor een schildpad!’ plaagde Inger. ‘En je geeft hem altijd een slablaadje als je ‘Piet’ roept... dus Piet betekent eten voor hem, snap je?’

‘Hij is nog te klein om dat te begrijpen,’ zei Terry sussend. ‘En ik vind Pieter een mooie naam voor een schildpad.’

In de drukte, die het vertrek naar het vakan-

tiadres met zich meebracht, dacht niemand meer aan Pieter en het was uren later, toen ze in het oude autootje, dat vaders trots was, over een landweg hobbelden, dat Terry een gil gaf.

‘Pieter...’ hijgde ze. ‘We hebben Pieter vergeten!’

‘Pieter?’ herhaalde mijnheer Van Rossum verwilderd. ‘O, ons huis- en tuindier! Ja, ik dacht, dat Inger dat beest weg zou brengen.’

‘Ik? Nee, dat zou Cora doen!’ verdedigde Inger zich. ‘Als Pieter nou maar niet doodgaat of wegraakt.’

Ronny zat onrustig op zijn plaats te draaien.

‘Ik... eh... heb Pieter meegenomen. Ik vond het zo naar om hem alleen te laten.’

Hij dook naar de grond en opende de doos, waarin ieder zijn onafscheidelijke kleurboeken en potloden had vermoed. De schildpad bleek het een prima vakantieverblijf te vinden.

Mijnheer Van Rossum had het wagentje stilgezet en bekeek perplex het kringetje beduusde gezichten. Toen begon hij te grinniken.

‘Ons is niets te gek!’ sprak hij plechtig. ‘Zelfs met de schildpad op vakantie gaan niet. Ja, er zit niets anders op. Ik kan hem moeilijk op de weg zetten en hem vertellen, dat hij terug moet lopen.’

Ronny juichte, de gezichten van moeder en de meisjes klaarden op.

‘Ja, bij ons kan alles en bij ons gaat alles fijn,’ zei Terry uit de grond van haar hart. ‘Wij zijn de gezelligste mensen die er bestaan.’

Terry’s ouders schoten opnieuw in de lach. Mijnheer Van Rossum startte het oude wagentje, wat niet bepaald geruisloos verliep.

‘Arm maar gelukkig,’ zei hij zorgeloos.

Arm was een beetje overdreven, maar een boekhouder met vier kinderen kon zich niet meer weelde veroorloven dan een aftands wagentje en een zorgvuldig goedkoop gehouden vakantie, maar wat hinderde het? Ze waren allemaal gezond en gelukkig met elkaar. De gezelligste mensen die er bestaan...

Mijnheer Van Rossum floot een jolig wijsje, omdat hij vakantie had, omdat de zon scheen en omdat hij zich rijk voelde met zijn vrouw en kinderen, compleet met schildpad.

Het lange stilzitten begon de levendige Terry het eerste te vervelen.

‘Ik wou, dat ik zo groot was, dat ik ook eens sturen mocht,’ zei ze verlangend. ‘Ik zou het best kunnen.’

‘Als je groot bent,’ suste haar vader, die Terry’s technische aanleg toch wel waarderen kon.

Als er panne was, dan kon hij erop rekenen, dat Terry haar eigenwijze neus overal instak en meesjouwde, terwijl de rest van de familie met schilderachtige hulpeloosheid aan de kant van de weg bleef staan.

‘Je mag wel een poosje naast pappa zitten,’ bood mevrouw goedmoedig aan.

Terry was er direct voor te vinden en ze schoof haar hand onder die van haar vader op het stuur.

‘Nou stuur ik toch een beetje, hè?’ vroeg ze, terwijl ze dichter naar hem toeschoof. ‘Ik zit fijn zo... bij jou.’

Mijnheer Van Rossum drukte het kinderhandje, dat onder de zijne lag. Hij had zich vaak afgevraagd, waarom een oogopslag of een gebaar van Terry hem zo kon roeren. Natuurlijk hield hij van al zijn kinderen, maar misschien kwam het, omdat Terry zo’n kleine, gedecideerde persoonlijkheid was, soms fel en scherp, maar met een ongelooflijke zachtheid en toegevendheid voor de mensen waarvan ze werkelijk hield. Ze had eens gevochten met een veel grotere jongen, die Ronny’s arm had omgedraaid om hem zo te dwingen een stuk speelgoed af te geven. Terry was uit de ongelijke strijd gekomen met een blauw oog,